

De gebroken Code

De gebroken Code

Boek 1: de meiden van
Marble

A.B. Kramer

Schrijver: A.B. Kramer
Coverontwerp: A.B. Kramer
ISBN: 9789465313979
© A.B. Kramer
2025

Inhoudsopgave

Proloog	Ryan
Hoofdstuk 1	Ryan
Hoofdstuk 2	Ruby
Hoofdstuk 3	Ryan
Hoofdstuk 4	Ruby
Hoofdstuk 5	Ryan
Hoofdstuk 6	Ruby
Hoofdstuk 7	Ryan
Hoofdstuk 8	Ruby
Hoofdstuk 9	Ryan
Hoofdstuk 10	Ruby
Hoofdstuk 11	Ryan
Hoofdstuk 12	Ruby
Hoofdstuk 13	Ryan
Hoofdstuk 14	Ruby
Hoofdstuk 15	Ruby
Hoofdstuk 16	Ryan
Hoofdstuk 17	Ruby
Hoofdstuk 18	Ruby
Hoofdstuk 19	Ruby
Hoofdstuk 20	Ryan
Hoofdstuk 21	Ryan
Hoofdstuk 22	Ruby
Hoofdstuk 23	Ryan
Hoofdstuk 24	Ruby
Hoofdstuk 25	Ryan
Hoofdstuk 26	Ruby
Hoofdstuk 27	Ryan
Hoofdstuk 28	Samen
Hoofdstuk 29	Ryan
Hoofdstuk 30	Ryan
Hoofdstuk 31	Ryan
Hoofdstuk 32	Ryan
Hoofdstuk 33	Ryan
Hoofdstuk 34	Ruby
Hoofdstuk 35	Ruby
Hoofdstuk 36	Ryan

Hoofdstuk 37	Ruby
Hoofdstuk 38	Ruby
Hoofdstuk 39	Ruby
Hoofdstuk 40	Ryan
Hoofdstuk 41	Ruby
Hoofdstuk 42	Ryan
Hoofdstuk 43	Ruby
Hoofdstuk 44	Ryan
Hoofdstuk 45	Conor
Hoofdstuk 46	Ruby
Hoofdstuk 47	Ryan
Hoofdstuk 48	Ruby
Hoofdstuk 49	Ryan
Hoofdstuk 50	Ryan

Epiloog	Ryan
Extra Epiloog	Ruby

Hardcover Special

Extra Bonushoofdstukken Ruby, Ryan en Conor.

Een bericht van Ruby en Ryan
Muzikale lijst

Nawoord
Werk in uitvoering

Teaser Boek 2

Proloog – Ryan

Ik klem Tiffany tegen me aan. Haar lijfje schokt. Haar adem komt in korte, onregelmatige hikken. Ze huilt alsof er iets uit haar is gerukt. Omdat dat zo is.

We zitten ineengedoken op de keukenvloer. Koude, blauwwitte tegels drukken in mijn benen. De kou trekt omhoog. De geur van verbrande koffie en zure melk hangt zwaar in de lucht. Er liggen kruimels in het aanrechtgootje, alsof niemand hier nog geeft om netjes doen.

Boven ons hangt de scheve familiefoto. Gemaakte glimlachen. Op elkaar afgestemde outfits. Een perfect gezin dat nooit heeft bestaan.

De regen beukt tegen de ramen. Hard. Meedogenloos. Druppels kruipen als trage tranen omlaag langs het glas. Buiten jaagt de wind, wild en scherp, als een roofdier dat probeert binnen te breken. Het plafondlicht knippert nerveus. De schaduwen op de muur trillen mee met iedere donderslag.

In de woonkamer klinkt het gehuil van onze moeder. Geen zacht snikken. Geen beheersing. Maar rauw, open, alsof ze haar keel openscheurt. Het is het soort geluid dat je botten week maakt, dat je maag laat omdraaien. Haar huilen komt in golven, loeiend, totdat zelfs het huis lijkt mee te kreunen.

Mijn vader ijsbeert. Zijn voetstappen dreunen door het hout. Hij beweegt als een dier dat in een kooi is opgesloten, klaar om uit te halen. Zijn adem is kort. Zijn handen maken vuisten.

“Dacht je echt dat ik hier zou blijven?” Zijn stem is scherp genoeg om te snijden.

“Dacht je dat die zakenreizen écht over zaken gingen? Ik ging naar Erica. Ze is zwanger—van een zoon waar ik wél trots op kan zijn.”

De keukendeur vliegt open. Hij vult de deuropening als een schaduw. Zijn blik is giftig. Hij draait zich om, wijst naar ons.

“Je had drie kansen, Mary. En je gaf me een waardeloze dochter—”
zijn ogen vinden Tiffany, trillend in mijn armen, “—en twee
mislukkingen zoals die.”

Mij.
Conor.

Twaalf jaar oud. En nu al een mislukking.

Hij draait zich om. De deur slaat dicht met zo’n klap dat het huis
siddert. Er dwarrelt stof van de planken.

Dan—
Stilte.

Niet gewoon stil. Maar dik. Zwaar. Een stilte die in je oren knalt.
Die in je keel kruipt en je bijna laat stikken.

Onze moeder zakt in de deuropening op haar knieën. Haar
schouders schokken. Verdriet. Woede. Machteloosheid. En iets wat
ik niet ken, maar wat gevaarlijk voelt. Haar handen drukken tegen
haar gezicht alsof ze de werkelijkheid kan wegduwen.

Ik kijk naar Tiffany. Haar zwarte haar plakt tegen haar natte
wangen. Ze is zo klein in haar eenhoornpyjama. Haar wereld is
gebroken. Ze weet nog niet eens waarom.
Naast me zit Conor. Stil. Vier jaar jonger dan ik, maar zijn ogen zijn
te scherp voor zijn leeftijd.

Dan kijk ik naar mijn moeder. En ik weet het.

Eén ding.
Eén belofte.

Niemand zal haar ooit nog pijn doen.
Niet mijn moeder.
Niet Conor.
En zeker Tiffany niet.

Ik zal ze beschermen.
Wat het me ook kost.
Wie het me ook kost.

Hoofdstuk 1 – Ryan

Mijn alarm snijdt door de mist van herinneringen.

Het geluid is fel en ongeduldig, alsof het me eraan wil herinneren dat er geen tijd is om terug te glijden naar dingen die ik liever vergeet. Achttien jaar geleden, maar die dag leeft nog steeds in mijn lijf. In mijn kaken. In mijn vuisten. In de plek net onder mijn ribben waar ooit machteloosheid heeft gewoond.

Ik sla de dekens weg en zet mijn voeten op de koude vloer. Het penthouse is stil, bijna steriel. Het bleke winterlicht kruipt tussen de kamerhoge ramen door, en Manhattan ligt onder een dunne, witte sluier die nergens voor staat — alleen een cosmetisch laagje dat de scherpe randen tijdelijk dempt. Daken bedekt met rijp. Stoplichten die knipperen als waarschuwingssignalen. Stoompluimen die opstijgen alsof de stad zelf zwaar ademt.

De lucht is grijs en dik van nieuwe sneeuw. Achter het glas lijkt de kou snijdend, als een mes dat klaarstaat om huid open te krassen. In de verte glinstert de Hudson—kil, metaalachtig, onverschillig. Lager in de stad komt alles langzaam op gang, als een machine die wakker wordt. Traag. Mechanisch. Onvermijdelijk.

Een nieuwe dag.
Een nieuwe strijd.

Ik beweeg door het penthouse. Alles is in evenwicht: strakke lijnen, gladhout, koel beton, een ruimte waar elk detail doelbewust is gekozen. Geen rommel. Geen losse eindjes. Geen herinneringen. De stilte wordt alleen onderbroken door het lage gezoem van de verwarming.

De woonkamer is een architectendroom: een open ruimte met grafiet en asgrijs leer, een zwevende stenen muur waarlangs een elektrische haard zacht gloeilicht verspreidt. Op het marmeren aanrecht staat mijn espresso al klaar — precies volgens de timer. De geur is scherp, aards. Ik drink het zwart, zoals alles in mijn leven: direct. Ongezoet. Zonder schijn.

Ik kleed me in zwart en donkergrijs; stoffen die van nature discipline uitstralen. Mijn overhemd zit perfect. De mouwen rol ik op tot net onder mijn ellebogen. Geen stropdas vandaag. Ik hoef niemand te plezieren. In deze stad is uitstraling geen keuze — het is een harnas, zorgvuldig opgebouwd uit stof, macht, en de illusie van onaantastbaarheid.

Beneden staat mijn chauffeur al klaar. De zwarte SUV glijdt geruisloos door Midtown, één in de stoet van luxe voertuigen die zich een weg banen over zout bestrooide straten. De sneeuw valt opnieuw — zacht, maar volhardend. Mensen haasten zich over zebrapaden, schouders hoog tegen de kou, gezichten begraven in sjaals. Iedereen probeert iets te ontvluchten.

De stad ruikt naar winter, benzine en koffie die in papieren bekertjes wordt meegesleept.

Bij Lucent Corp. is New York volledig ontwaakt.

De toren rijst als een gepolijste dolk omhoog—drieëndertig verdiepingen van spiegelen glas en zwart staal. Van buiten een vesting. Van binnen een gecontroleerd ecosysteem waar foutloze efficiëntie de enige taal is die iedereen spreekt.

De lobby ademt stille macht. Zwart marmer weerspiegelt elke stap die ik zet. De geur van citroenpoetsmiddel mengt zich met die van verse espresso. Boven de receptie flikkert een scherm met fragmenten van ons AI-interfaceproject — een abstracte dans van lijnen en lichtpunten die de toekomst beloven maar niets weggeven.

Het Lucent-logo gloeit koel wit tegen marineblauw. De muren van mos en varens aan weerszijden geven een vleugje groen — gecontroleerd, gecureerd, zenuwslopend perfect. Zelfs de natuur is hier ontworpen.

Iedereen beweegt als radertjes in een machine. Koffiebekertjes in de hand. Jassen over armen. Ogen gefixeerd op tablets en telefoons. Geen overbodige woorden. Geen pauzes. Efficiëntie is hier een religie, en ik ben ervan zowel priester als architect.

Ik neem de executive lift — biometrisch beveiligd, privé, geluidloos. Ondertussen vang ik mijn spiegelbeeld op in het reflecterende staal. Een man die alles onder controle heeft. Of dat in ieder geval overtuigend laat lijken.

De bovenste verdieping is een studie in macht: bleke eiken vloeren, zwart marmer, glazen wanden die de skyline breken in geometrieën van staal en lucht. De ramen tonen de stad ver onder me, waar taxi's als gele stippen kruipen door ijzige straten en stoompluimen draaien als rooksignalen.

Mijn kantoor vult de oostvleugel. Strak, ruim, onmogelijk te negeren — precies zoals ik moet zijn. De enige persoonlijke touch is een ingelijste foto van mijn broers en zus, gemaakt jaren voor ons leven uiteen werd getrokken door fouten die niet de onze waren. Alles hier is ontworpen om te imponeren, niet om te onthullen.

Het bureau is een blad van gehard glas, rustend op twee zwarte stalen kolommen. Het glanst als een wapen.

Lisa staat al bij het raam, tablet in de hand. Haar lichtgrijze broekpak past perfect bij het ochtendlicht. Haar blonde haar zit strak en foutloos omhoog. Ze past in deze wereld — scherp, solide, compromisloos.

“Goedemorgen, meneer Kingsley.”

“Goedemorgen.” Ik trek mijn manchetten recht. “Plan vanmiddag een afdelingshoofdenoverleg. Iedereen aanwezig. HR erbij — contracten voor de nieuwe stagiairs afronden.”

“Alle tien?” Ze tikt al op haar tablet terwijl ze praat.

“Elke naam. We schalen op. Ik wil ze onder contract voordat Kingsley Tech of Apex Systems ze onderschept.”

“Drie wachten nog op hun achtergrondchecks.”

“Laat ze door. Juridisch kan de risico's markeren.”

Ze pauzeert. Haar ogen glijden mijn kant op — niet arrogant, maar scherp, berekend. “En de interne transfers? Uw broer. India Alvarez?”

“Conor naar het designteam. Onder Angelina. Geen voorkeursbehandeling. Als hij laks is, wil ik het horen.” Ik adem langzaam uit. “India mag creatieve leads volgen. Ze heeft potentie — laat haar dat bewijzen.”

Ze knikt, en in haar blik verschijnt dat kleine sprankje respect dat ze nooit zomaar uitdeelt. “Er is er nog één,” zegt ze dan. “Ruby Sinclair. U hebt haar dossier tweemaal gemarkeerd.”

Ik pauzeer zonder het te willen. Ruby Sinclair. Minimalistisch en precies werk. Code die netjes en helder is... maar met iets eronder. Ruw. Ongetemd.

Een soort instinct dat je voelt als je de eerste zin van een briljant boek leest — je weet gewoon dat het iets gaat doen.

“Ze is getalenteerd,” zeg ik. “Ik wil zien hoe ze onder druk presteert.”

“Zal ik haar toevoegen aan dezelfde onboardinggroep?”

“Ja. Proeftijd voor iedereen. Eerste afvalronde na vier weken.” Een beat.

“Conor krijgt exact hetzelfde contract. Gebruik O’Hannon als achternaam. Niemand hoeft te weten wie hij is.”

“Natuurlijk.”

Ik loop naar het raam. Mijn handen rusten tegen het koude glas. Beneden pulseert New York — stoom, taxi’s, mensen die niet stilstaan. Een stad die beweert onverschillig te zijn. Leugen. Deze stad kijkt. Herinnert. Dwingt. Elke dag opnieuw moet je bewijzen dat je verdient om hier te zijn.

Lucent Corp. is van mij. Niet gekregen. Niet geërfd.
Gebouwd uit verraad, uit slapeloze nachten, uit woede die nooit
geheel dooft.

Ik zal het beschermen. Uitbreiden. Bevechten.

Niet alleen tegen bedreigingen van buitenaf.

Ook tegen de gevaren die hierbinnen beginnen.

Die glimlachen.

Die loyaal lijken.

Die een perfecte regel code schrijven die ik niet uit mijn hoofd krijg.

Die mijn zorgvuldig gebouwde wereld misschien net iets te
makkelijk binnenglipt.

En één ding is zeker:

Mensen zoals Ruby Sinclair?

Ze zijn zelden onschuldig.

En nooit zomaar toeval.

Hoofdstuk 2 – Ruby

Mijn telefoon pingde.

Eén blik op het scherm, en mijn hart sloeg zo hard dat ik even dacht dat de burens het konden horen.

Onderwerp: Welkom bij Lucent Corp.

Mijn vinger bleef een moment zweven. Toen tikte ik.

“Beste Ruby Sinclair,

We zijn verheugd je welkom te heten bij het team van Lucent Corp. als Junior Game Designer. Je officiële startdatum is maandag 20 januari...”

Ik las de rest niet eens. De woorden vervaagden, mijn ogen werden warm.

Het was echt.

Lucent Corp. Mijn droombedrijf. Mijn ticket weg uit Lewistown.

Weg van voorspelbare dagen, van *braaf zijn*, van mensen die je hele levensverhaal kennen nog voordat je iets gedaan hebt.

De stad ontving me niet met een welkom mat. Ze gooide me meteen midden in een storm van geluid en kou.

Sneeuw dwarrelde omlaag als verfrommelde papiertjes in de wind, maar dan ijskoud. Windvlagen sneden door de straten, gierden tussen wolkenkrabbers alsof ze te veel koffie op hadden. Manhattan bewoog. Ademde. Alles was in beweging: mensen in donkere jassen en dikke sjaals, taxilichten die flitsten, stoom die uit de grond kringelde. En duiven—brutaal, eigenwijs, alsof ze wisten dat jij hier de bezoeker was.

Mijn kofferwielletjes haperden op bevroren stoeptegels terwijl ik een taxi aanhield. Binnen rook het naar natte wol en goedkope muntkauwgom. De ramen besloegen meteen.

“East 12th Street, nummer 284,” zei ik, en ik probeerde te klinken alsof ik dit al honderd keer had gedaan.

We reden door straten die leken op ansichtkaarten, maar dan in het grijs: roestige brandtrappen, glimmend asfalt, stapels vuile sneeuw langs de trottoirs. Toen we stopten, keek ik door het beslagen raam... en voelde mijn maag zakken.

Een hek van kippengaas. Daarachter: een lege fundering, houten balken, losse bakstenen. Geen gezellig appartement. Geen gordijnen. Gewoon niets.

“Dit klopt niet,” zei ik.

De chauffeur keek me aan met vriendelijke, maar vermoeide ogen.

“Het klopt wel. Alleen niet op de manier waarop u dacht.”

Hij liet een stilte vallen. “Welkom in New York.”

Mijn vingers prikten van de kou toen ik uitstapte. De wielen van mijn koffer protesteerden bij elke scheur in het beton. Ik had twee keuzes: hier blijven staan en huilen... of iets doen.

Een paar panden verder viel mijn oog op warme, amberkleurige gloed achter een raam. Een houten bord boven de deur, sierlijke letters: **The Marble Brewery**.

Als dit een film was, was dit het moment dat de heldin besluit naar binnen te stappen. Dus dat deed ik.

Binnen voelde het alsof iemand een warme deken over me heen gooide.

Het rook naar bier, hout, en iets zouts—versgebakken pretzels misschien. Zachte rockmuziek vulde de ruimte. Warm licht slingerde langs houten balken. De vloer voelde stevig onder mijn schoenen, alsof dit een plek was die nooit onder je voeten zou wegvallen.

Ik schoof op een barkruk, mijn jas nog aan.

“Gin-tonic, alsjeblieft,” zei ik.

Mijn stem trilde een beetje. Maar mijn rug bleef recht.

De barman keek op van een krat flessen.

Stekelig donkerblond haar.
Sterke armen vol tatoeages.
Blauwe ogen die tegelijk scherp en vriendelijk stonden, alsof hij precies kon zien hoe ellendig je je voelde maar je er niet om zou laten spartelen.

“Zware dag?” vroeg hij, met een stem die ergens tussen geamuseerd en oprecht zat.

“Je kunt het zo noemen,” zei ik, adem uit één stuk. “Mijn appartement bestaat niet. Ik ben net aangekomen uit Montana. Ik begin maandag bij Lucent Corp. Ken hier niemand, dus ik denk dat ik op zoek moet naar een bankje in het park.”

Zijn wenkbrauwen gingen iets omhoog.

“Lucent Corp.?”

Een fluittoon. “Niet niks. Maar dat op een bankje slapen? Dat gaat niet gebeuren.

Wacht hier.”

Hij draaide zich om, maar niet voor hij zei:

“Ik ben trouwens Jace.”

“Ruby,” zei ik.

Zijn mondhoek ging omhoog.

“Aangenaam, Ruby.”

Hij maakte mijn gin-tonic met een soort geconcentreerde precisie die je niet zou verwachten van een man met zoveel tatoeages en een nonchalante houding. Hij schoof het glas naar me toe en leunde op de bar.

“Vertel,” zei hij. “En begin bij het deel dat ervoor zorgt dat je eruitziet alsof je op het punt staat óf in slaap te vallen óf iemand te slaan.”

Ik snoof. “Wat dacht je van allebei?”

Hij glimlachte, het soort glimlach dat zegt: je hebt ruimte hier. Adem maar.

En toen kwam het. Niet in één elegante zin, maar in een stortvloed.

“Ik heb mijn leven achtergelaten, opgezegd. Alles verkocht wat ik niet in één koffer kreeg. Gespaard om een studio te kunnen betalen die blijkbaar alleen op papier bestaat. Ik stap een taxi uit en sta letterlijk in een bouwput. Niemand waarschuwt je daarvoor in alle ‘Waarom New York geweldig is’-artikelen. Ik ken hier niemand, ik heb geen plan, en ik heb zo verschrikkelijk veel kou geleden in de afgelopen twintig minuten dat ik mijn eigen tenen niet meer vertrouw.”

Jace luisterde.

Niet met medelijden.

Maar met een soort warme, rustige aandacht die je normaal alleen van grote honden en oma's krijgt.

“Oké,” zei hij. “Dus je eerste dag in New York was kut.”

“Understatement.”

“En toch zit je hier.” Hij tikte met zijn vinger tegen de bar. “Niet op de grond. Niet huilend in een steeg. Je zit hier. Op een barkruk. Met een gin-tonic. En je vertelt het aan een totale vreemde.” Ik blies adem uit. “Omdat ik geen andere keuze had. Ik moest ergens naar binnen.”

“En dat getuigt van lef, Ruby uit Montana.” Hij knikte naar mijn drankje. “Neem een slok. Je hebt het verdiend.” Ik deed het. De citrus, de koude prikkel van de tonic — het brandde precies genoeg om me even terug in mijn lichaam te brengen. “En nu?” vroeg ik zacht. “Wat moet ik nu in hemelsnaam doen?” Jace keek me lang aan, alsof hij iets afwoog. Iets groters dan een gunst.

Toen rechte hij zijn schouders. “Nu,” zei hij rustig, “ga je niet op een bankje slapen. Punt.” Een paar minuten later kwam hij terug — niet alleen.

Achter hem stond een vrouw met donker, bijna bosgroen haar en ogen die voelden als warme thee. “Ruby, dit is Mia,” zei Jace. “Ze werkt hier parttime en heeft een kamer vrij.” Ik wilde iets zeggen — protesteren, verontschuldigen, uitleggen dat glimlachte breed, zacht. “Kom,” zei ze, alsof we elkaar al jaren kenden. “Lopen. Voor je het koud krijgt of de moed verliest.”

Ik stond op, mijn kofferwielletjes klikten achter me aan over de houten vloer. En voor ik het wist, liep ik naast haar door de sneeuw. Adem wolkjes in de lucht.
Een beetje lichter dan een uur geleden.
Alsof ik niet alleen een kamer vond, maar ook een klein stukje ademruimte.

Het appartement lag op de vierde verdieping. De trap kraakte bij elke stap, alsof het gebouw ons zachtjes probeerde te waarschuwen dat het oud was, maar nog steeds zijn best deed. In de hal hing de geur van kerrie en kaneel—warm, huiselijk, alsof hier achter elke deur werelden lagen die je misschien nooit zou zien, maar waarvan het troostend was dat ze bestonden.

Mia opende de voordeur met een duw van haar schouder. Binnen was het warm, een beetje rommelig op een charmante manier: lichtslingers boven het aanrecht, een versleten bank met een zachtgrijze plaid, een kleine ronde tafel met drie ongelijke stoelen. De vensterbank stond vol planten—de ene fier rechtop, de andere in diepe persoonlijke crisis.

“Welkom bij... dit,” zei Mia, terwijl ze haar schoenen uitschopte. “Het is geen penthouse, maar het heeft persoonlijkheid. En af en toe lekkage.”

Ik grinnikte. “Ik had erger verwacht. Veel erger.”

“Mooi,” zei ze, en trok me mee naar rechts. “Hier is je kamer.” De deur ging open naar een kleine, maar lichte ruimte: een eenpersoonsbed met een donkergroen dekbedovertrek, een lege boekenkast die hunkerde naar verhalen, een scheve lamp die waarschijnlijk erfgoed was van een studententijd.

“Het is niet veel, maar voor deze stad...” begon Mia. “...is het perfect,” vulde ik aan. Ze glimlachte. “Goed. Dan ben je officieel binnen.”

Ik liet mijn koffer vallen en plofte even op het bed. Het voelde... veilig, op een manier die ik niet had verwacht na zo’n rampdag. Er werd op de deur geklopt.

“Mag ik binnenkomen?” klonk een stem.

Een vrouw met witblond haar—met subtiele knalroze strepen—leunde tegen de deurpost. Haar ogen waren grijs, helder als winterochtendlicht. Haar FDNY-sweater was twee maten te groot, alsof ze erin woonde. “Ik ben Lori,” zei ze. “Huisgenoot nummer twee.”

“Ruby,” zei ik.

Ze hield een mok voor zich uit. “Thee. Want je energie zegt: ‘ik heb vandaag alle stadia van existentiële crisis doorlopen’.” Ik lachte zacht. “Waarschijnlijk.”

“Mooi,” zei ze nuchter. “Dan komen we prima door één deur. Regels zijn simpel: communiceer, eet wat je pakt uit de kast, en laat geen vuile borden staan. Drama bewaren we voor buiten.” Ik volgde haar naar de woonkamer, waar Mia op de bank zat met drie mokken en een deken over haar knieën. “Ben je meer een chips mens of een chocolade mens?” vroeg ze.

“Chips,” zei ik meteen. “Perfect. We zijn complementair,” zei ze luchtig. “Ik eet alles wat zoet is.” We nestelden ons op de bank. De lichtslingers gaven een warmgouden gloed, alsof de kamer wist dat ik dit nodig had. “En Marble is een soort... tweede thuis,” voegde Mia toe. “Jace is irritant lief, hij is een soort goede toverfee.”

“Hij heeft je letterlijk gered van een bankje in het park,” zei Lori tegen mij. Ik glimlachte. Het voelde alsof ik me doorlagen van spanning heen ontspande — langzaam, alsof mijn schouders eindelijk doorhadden dat ze mochten zakken.

Mia kantelde haar hoofd, haar ogen fonkelden ondeugend.
“Oh, luister háár eens. Lori praat over Jace alsof hij de galante prins is op het witte paard.” Lori’s hoofd schoot omhoog. “Wat? Nee. Absoluut niet.”

“Tuurlijk niet,” zei Mia droog, het sarcasme net zacht genoeg om lief te blijven. Lori deed haar mond open, sloot hem weer, en wees naar Mia met een mok alsof dat haar punt extra kracht gaf.
“Het enige paard dat Jace ooit heeft gezien staat waarschijnlijk op een tapijt in die bar.” Mia schoot in de lach. “Zie je? Defensief. Heel onverdacht gedrag.”

Lori’s wangen kregen een kleur die precies overeenkwam met de roze strepen in haar haar. “Ik vind hem gewoon een goede baas voor jou. En een goede vriend. Dat is alles.”

“Vriend,” herhaalde Mia, alsof ze het woord proefde. “Interessant woordkeuze.”

“Mia,” waarschuwde Lori. Ik probeerde mijn lach in te houden.
“Klinkt alsof jullie twee al heel lang roommates zijn.”

“Te lang,” zei Lori.
“Niet lang genoeg,” zei Mia tegelijkertijd.

Ze keken elkaar aan, rolden synchroon met hun ogen, en begonnen toen allebei te lachen — en ik lachte mee.

Het voelde... warm.
Alsof ik niet per ongeluk bij twee vreemden was beland, maar in een soort rare, veilige, chaotische mini-familie.

Maandag kwam snel.

De stad lag onder een nieuwe, glinsterende laag sneeuw, alsof iemand Manhattan had bestrooid met een dun laagje glitter dat het geheel net iets minder dreigend maakte. Lucent Corp. torende boven alles uit—een scherpe, glanzende wolkenkrabber die er niet uitzag alsof hij toegeeft aan iets of iemand. Zelfs niet aan de winter.

Ik droeg mijn crèmekleurige blouse en marineblauwe broek, precies zoals ik het had bedacht toen ik nog in Montana in mijn slaapkamer stond. Mijn ID-badge hield ik vast alsof het een talisman was—iets dat me door de dag en door de zenuwen heen zou dragen. “Ruby Sinclair?” vroeg de receptioniste, haar stem vriendelijk maar strak geprogrammeerd. “Ja,” zei ik. “Vierde verdieping, Kamer B. De onboarding begint zo.”

Mijn hart sloeg één keer hard tegen mijn ribben alsof het wilde controleren of ik klaar was. Ik geloofde het zelf maar half.

De lift zoefde naar boven, volledig geluidloos, en toen de deuren opengingen rook ik het meteen: koffie, printerwarmte, en een vage metaalgeur van nieuwe meubels. De ruimte had glazen wanden, een lange tafel, en tien mensen die er al zaten alsof ze wisten waar ze mee bezig waren. Ik voelde het: mijn hart ging sneller.

Een jongen met warrig zwart haar en een bril die steeds zakte, keek op en glimlachte nerveus. Hij droeg een colbert over een T-shirt met een pixelart-logo erop. “Net op tijd,” zei hij. “Ik ben Conor.” Ik ging naast hem zitten. “Ruby.”

“Ben jij ook designer?” vroeg hij terwijl hij een pen roteerde alsof het een joystick was. “Designer én programmeur,” zei ik. “Beetje van beide.”

“O, een hybride,” floot hij zacht bewonderend. “Cool.” Voor ik iets terug kon zeggen, ging de deur open.

Angelina Castellano liep binnen alsof de lucht zich automatisch voor haar opzij trok. Lang, strak, onberispelijk. Haar kleding was minimalistisch, haar haar zat in een vlekkeloze knot. Ze bewoog met de precisie van iemand die nooit een foute pas zet. Haar blik gleed over ons heen als een laserscan. Ik voelde mezelf automatisch rechter zitten. Alsof ik een test binnenstapte die ik nog niet kende.

“Goed,” zei ze. “Welkom bij Lucent Corp. Jullie zijn geselecteerd omdat jullie potentie hebben. Het is nu aan jullie om dat te bewijzen.”